

JAFFNA COLLEGE
NOV 23 1943
VADDUKODAI, CEYLON.

THE young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII

Monday, 15th November, 1943.

No. 5

BERNARD SHAW'S REFLECTIONS ON JESUS
AND HIS TEACHINGS

By R. M.

Page

2

WITHIN COLLEGE

By 'Sirikit'

4

OH! THESE COMMUNISTS

By 'Disgusted'

5

HOLIDAY RESORTS

By S. Ramanaden

6

தேவியின் திபாவளி

By "ஆன"

12

நவ நாகரீகம்

By Co-ed 'M. S.'

13

சங்கீதம்

By "மலர்"

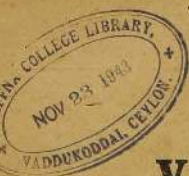
15

T. M. PONNAIYAH,

English Editor.

S. M. KAMALDEEN,

Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII

Monday, 15th November, 1943.

No. 5

Editorial Notes

Supervised Study Periods

Hitherto the marking of attendance during leisure periods in the library was in the hands of some of the students, but the unsuitability of this arrangement has resulted in the provision of study periods in the Ottley Hall supervised by teachers, who after marking attendance issue admission cards to the library. This decision has not only checked the loitering in the corridors and grounds, but also indirectly compelled the students to make full use of the library and thus obtain general information in addition to the other daily tasks. An exemption has been granted to the undergraduates who are indeed a privileged lot, particularly in view of the fact that these students in the Intermediate classes, who have the good fortune to be off the last period in the afternoon, are saved the trouble of rushing for places in the queue for tea at the tuck-shop.

Marking of Attendance

The first periods in the forenoon and the afternoon have been reduced by a couple of minutes to facilitate the Roll-Call. The students who are either free during these periods or occupied otherwise have been inconvenienced as a result of this arrangement as they have to go up to their respective classrooms. It is significant

to note that the Inter students have not been excluded from this marking of attendance, but one wonders why, especially because the Education Department does not provide grants for the students of the Collegiate classes.

The Food Front

The Editorial appeal for the improvement of the menu of the Boarding has not been confounded, as an Advisory Committee has been appointed to assist the Caterer by suggesting suitable changes in the diet and to investigate the availability of supplies. The immediate consequence of the first meeting of this Committee was the disappearance of the erstwhile unpalatable 'Thosai' for lunch and dinner, and thus an item which has caused many a belly-ache has been removed. The problem of the Sextant-Break Rice and mutton meals was discussed and a solution to the advantage of the outstation students, who wisely decided to stay back for the holidays, was arrived at. We trust that this beginning will lead to bigger improvements in the food provided for the boarders.

The Students' National Council

A special communique issued from the headquarters of the S. N. C. which had hitherto continued as an unofficial organisation announces that this Council has been recognised by

the Faculty and a Staff Adviser appointed to guide the affairs of the S. N. C. This decision defeats the purpose of the so-called communist members of this association, whose sole motive was to convert the S. N. C. into a communist body or functioning under a name which was a misnomer. But we are sure that the S. N. C. with its worthy President to guide its destinies, will truly live up to its ideals and champion the cause of the students of Ceylon—and not encourage its communist members to conduct their subversive activities which should be nipped in the bud. The leadership of some members in collecting contributions to the deserving Bengal Relief Fund is one to be admired. The sympathy for this cause assumed such enormous proportions that the Boarders sacrificed one of their priceless possessions in foregoing one of their meals to enable the cost of the meal to be sent to the Relief Fund. This a clear example of the appreciation of the students of such a cause.

Soccer

The College First Team in soccer after forcing Jaffna Central College to a draw, distinguished themselves

in the friendly match with Jaffna Hindu College by holding their staunch opponents to a draw on the home grounds. But the team, despite the supreme efforts of the coach and the unofficial assistants, went down to the Green and Gold in the battle of the Golds. That match is lost. All is not lost. The Second Eleven, however, has maintained its unbeaten record so far.

Editor's Own

The Editor does not wish to apologise to the readers for this belated issue, because the fault lay entirely with the contributors who did not forward their articles in time, and the lack of co-operation from some of the other members of the Editorial Board. This dearth of interest is deplorable, but can be partly accounted for by the S. S. C. Withdrawal Examination and the Sextant Tests. But the Editor hopes that in future no examinations will deter the inflow of articles, and wishes it to be made known that in order to facilitate the issue of this paper thrice a term the articles should reach him by the Tuesday of the week next but one succeeding that in which the 'Young Idea' is out.

Bernard Shaw's Reflections on Jesus and his Teachings

by R. M.

Historical records show that there lived a person named Jesus about one thousand nine hundred and forty three years ago in Nazareth. He possessed a lot of common sense and preached profound truths in economics and biology but in the latter years of his life, like some other great preachers like Swift and Nietzsche, he suffered from a psychopathic delusion uttering statements like 'I am God', and he died a natural death.

The teachings of Jesus form the foundation of the Christian Church. The Christian Church to-day has fallen into much disrepute because it does

not practice the teaching of Christ. This statement seems paradoxical but it is the profound truth. Popular Christianity does not practice the teachings of Jesus. The Christian Church stands to defend the *status quo*, maintain the present economic structure and in some capitalist countries the Christian Church is employed to exploit the people and often Christian Missionaries form the outposts of an empire. Theologians pay special attention to the rites of the Church and split much hairs over questions like 'whether Jesus was born parthogenetically or not, whether salvation

could be attained by a simple surgical operation or by sprinkling of water or about the miracles performed by Jesus, Jesus in fact would not have wasted more than a few words on these irrelevant subjects. The Gospels contain the teachings of Jesus blended with the views of the writers. The belief in these Gospels is a subjective matter. Some may believe in the miracles of Jesus, others may reject them and to some walking on the water will be a legendary exaggeration of a swim. Let us examine the teachings of Jesus and see how far we practice them. Jesus was not a proselytist and he expressly repudiated the idea of proselytisation. He said "If you try to root up the tares you will root up the wheat as well." A man converted from the faith that he holds to another faith would be wholly demoralized. Therefore we find that the proselytising Missionary enterprises are going flatly contrary to his advice. Jesus preached the fundamentals of communism when he said "Get rid of property by throwing to the common stock." "Dissociate your work entirely from money payments. Get rid of all anxiety about tomorrow's dinner and clothes, because you cannot serve two masters God and Mammon." Today the philosophy of communism seems to be anathema to the Christian Church because communism attaches private property and follows closely the fundamental teachings of Jesus. What an enigma! When Jesus made the above statements he must have envisaged a society where there is no private property; that is, no capitalism, hence no exploitation; where the state would own the means of production; where the man would be free from want and fear. It is only under such conditions he said that a man could pursue nobler things in life. We find that communism again comes to the rescue, it affords all the opportunities for a man to pursue noble things in life. Jesus said "Do your work for love and let the other people lodge and feed and clothe you for love." This is impossible under our present economic society

where man works for his daily bread and accumulating money is his sole aim in life. How can a person pursue noble things in life whose ambition is to madly pursue money? Jesus said 'where your treasure is there will your heart be also. That is why he recommended that money should cease to be a treasure. But in our present economic society, we are like "commercialised cads" doing everything and anything for money, even selling our souls and bodies for money. Decidedly Jesus was a first class economist.

Jesus stated a profound truth in biology when he said we and our fathers are one. The Kingdom of Heaven is within us, God means a spirit, we are the lamps in which the light of the world burns. The more we study the more we believe that Jesus was talking most penetrating good sense when he preached communism. He envisaged a classless society where there will be no exploitation, the widening of a private life into the great family of mankind under the fatherhood of God, an organic conception of society in which you are not an independent individual but a member of society. He declared that reality behind the popular belief in God was a creative spirit in ourselves called by him the Heavenly Father and by Bernard Shaw the 'life force.' Thus a man of penetrating good sense suffered torture and crucifixion because he preached a doctrine that was antagonistic to the *status quo*; his crucifixion is not a strange event. Today in the 20th century, when the world is said to have progressed in civilisation and culture, the punishment meted out to those who speak against the *status quo* is similar to the Roman persecution suffered by Jesus but only in a different form. Therefore we find that the philosophy of communism is an ancient one, the essentials of which philosophy were preached by Jesus himself and there is no need for people to be alarmed at Soviet Russia which is a Communist State. Today we are in the midst of a world conflagration where man is

fighting tooth and nail to preserve the right to live and to a full life. The old ideas of feudalism are crumbling before reason, fascism is receiving its deathblow, capitalism before organised unions or bodies of workers and peasants. In the midst of such un-

rest and turmoil, let us study the philosophy of communism dispassionately. We pass this but once, therefore let us strive to introduce a social order, when we could live and live abundantly.

(Replies are invited—Ed. V. I.)

Within College

‘By Sirkit’

The most sensational news of the week was the conferring of the Field Marshal Baton, by Hitler on General Bucket for his successful sabotage work in the Inter and H. S. C. hostels. With a handful of devil-may-care men and a limited supply of water he ‘ducked’ most of the unpopular undergrads and instilled into them a new feeling—fellow feeling; during the week end when Gen. Bucket was in full swing, he and his men had the audacity to include a warden in the casualty list.

We are spell bound at this General’s tactics; he has completely revised and reorganised the system of ‘ducking’ and it is left to us to study the technique in order to adopt counter measures. The latest development is the blitzkrieg attack followed by an aerial bombing—Lactogen tins full of water, the mystery being that the tins never fall but are suspended by an invisible wire. Gunther Von Kluges’ offensive failed at Kursk but General Bucket’s guerilla warfare and sabotage work of bed-trapping has been successful. A few of his victims formed themselves into a body called the Allies but they were completely annihilated one night. The uninvited intrusion into the Tuck shop by two of the female species led to a mighty scuffle in the half starved queue outside. The slight grumbling and groaning in the queue increased in proportion to the coyness of the female species, until it seem-

ed as though both parties were competing for the first place. The business managers and clerks of the tuck-shop seizing this ideal opportunity began a long conversation quite ignoring the regular customers of the tuck-shop. The pangs of hunger put an end to the patience of the queuists and as a result cat-calls, jeers, nicknames, and hoots came crashing on to the drums of the inmates. The Managers quickly looked around and understood their position and immediately set about serving to the queue. But lo; horror of horrors. What was there to serve. The basins were empty and the tea cans were being emptied. It was too late—the two females had won the day—of course in swallowing.

On looker: Why have the girls come here.

Boarder: I don’t know. They ought to queue up.

On looker: Possibly they are starved at the ladies’ Hostel. But this act of theirs is nothing but sabotage.

There have been considerable breaches in the unity of the undergrads since the Academy elections. Let ‘Sirkit’ give the divided one bit of advice. The elections have taken place and—there is no hope of a bye-election. Therefore let us bury the hatchet into some poor fool’s head and continue our work with renewed vigour and effort. Boycotting of the Academy is no possible solution to

these affairs. It only adds to the misery.

The co-eds have always been the firm supporters of the activities of the Academy. Their co-operation is necessary. The latest proposal is that

a play be staged by the Academy and I hope the Lady members will contribute their best in order to make this a success.

[Sirkit's hope has unfortunately not been realised—*Ed.*]

Oh! these "Communists" of Jaffna College

By "Disgusted"

"Hallo! Comrade!" Thus is one addressed by these carpet Knights of communism as one enters the classroom. Why on earth of all the words in the English Language they use this much abused word, is certainly beyond (or rather behind!) my comprehension. But they are not going to leave us in doubt about the unsuitability of this word! Says the "communist", [I place the word within inverted commas because these men are anything but true communists!] "The word 'comrade' is the 'ideal' form of address. It is the most 'fraternal' word." Mark the word 'ideal.' Everything in the 'communist society' is 'ideal' for these pseudo-nationalists (which is an euphemism for these communists!) and nothing less. All those who oppose their views are immediately confarred with the highly honoured appellations of "enemies of socialism", "non-progressives", and "Tories".

The Principal ordered that all students of the secondary school should remain in the Otley Hall during their leisure hours, instead of wandering about in idle talk. The 'communist', whose talks belong to the aforesaid category, shouts, "How dares he? Comrades! let us strike! strike! that is the only way to fight for our privileges." Mr. Communist, why not petition the Principal to allow us the unrestricted use of the library and of our 'off periods', "says a Moderate. "How can that be, comrade! It is not the 'communist' way. We have the strongest weapon in our hands—strike! let us besiege the library, knock the Librarian out of his perch, and go on a "sit

down" strike at the Principal's office, and then—victory!" replies the 'communist'.

"Poor souls, may God save you," "I exclaim. But there I am mistaken what can poor old God do to these modern "Saviours" of the world. God they say is old-modelled, and out of the market. Let us leave him alone with his pension so ungrudgingly given him by these 'communist'.

Communism at Jaffna College teaches that the members of the 'communist' party are intellectuals, and all others are fools. The aims of these self-named men are the exhibition of mob oratory; the engendering of splits among members of normally peaceful associations; the suspension of members who refuse to contribute to their funds; the gaining of popularity by organising societies with purely egoistic motives; the despatching of telegrams in the name of all students without prior consultation of the students themselves or their recognised leaders; the conferring of appellations on all sane people who do not share their extreme views, and the organising of strikes.

A grand display of fireworks and fireworks was witnessed in the H. S. C. class, and but for the timely interventions of some other members the contents of the cranium of one of the chief intellectuals would have been shed. This was the logical outcome of a split in the 'communist' camp. More splits are bound to occur and cries of 'shame! shame!' will not deter them. That is the beginning of the end of the 'communists' at

Jaffna College. A house divided in itself shall never stand!

I admire Gandhi and his policy of Ahimsa. But my friend the 'communist' would have none of it. Gandhi to him is an old fool and a coward to lock himself up in prison. The slaughter of millions of Indians is his prescription for India's ailment. Why? Communism without a bloody revolution is soup without salt in it.

Now let me give the readers a simple lesson in how to deal with these 'communists.' Do not be afraid to argue with them but it is advisable not to do so, as their vocabulary is limited and their speeches consist of stereotyped phrases which are used on every occasion, however inappropriate. Before you approach these 'pillars of equality' learn up

the following phrases and their meaning:—Beaureacacy; Boot-lickers; cog in wheel of British Imperialism; Demagoguery; Down with (Everything sensible on earth!) proletariat; quislings; strike; turncoats; Tories; non progressives; comrade; shame! etc. And whenever they tell you something 'communist etc', say it is perfect, 'ideal' etc. It is easier to convince an imbecile than to make these workers of iniquity to see reason. But for heaven's sake mention not 'God' to them, for that innocent name will suffer for your mistake.

Boarders, I warn you against these 'communists,' your soaps, oil, shirts, buttons and other belongings will always suffer from 'equal distribution of wealth.' And so your plates of rice!!

Holiday Resorts.

S. RAMANADEN.

Man is apt to grow tired of things under modern conditions. The whole world has become mechanised. As civilization advances, the mind of the modern man, too, is being mechanised. During the time of our forefathers man had to labour for his livelihood; but today he is a weakling, and is suffering from various diseases and worries, owing to his own laziness and luxury. He feels the strain of his daily routine. He is bored. In a sense, his machine wants oiling and rest. Variety is sought after. He wishes to get out of his business place and seeks a calm and peaceful place. We are also aware of a growing tendency in man to seek pleasure. This attitude of man, has made holiday resorts, a necessity.

Holiday resorts are established throughout the world wherever geographical conditions are most suitable. Nature has, in many cases, moulded things so splendidly that man is forced to look up to the Great Maker and whisper a silent

prayer. A fine, cool and quiet atmosphere is much sought after. Holiday resorts mostly are associated with History and appeal to the imaginations of mortal men. It is also necessary to remark that a holiday resort and a health resort carry but a subtle difference. A holiday resort is a natural or artificial rendezvous for pleasure as well as peace. We have heard of tourists visiting many parts of the world. They do it for the purpose of enjoying beauty at its home. We go on a holiday for the sake of our health also—not only to give rest to our mechanized brain. As I hinted before, the man in the city would very much like to spend his holidays in the country if only to be free from the bustle and disturbance. In London and other places the people go fishing, shooting or swimming as the time may demand. In Ceylon too we go for picnics, shooting, and try to seek as much variety as possible. Holidays are meant to give peace to the 'mecha-

nised" mind but not to keep the body im-moblie.

We are directly concerned about our country neighbourhood alone. In India we have the Himalayas, with the snow-capped summits, presenting a right glorious sight against the sky. Though the conditions at the base of the Himalayas are not favourable, yet the beauty of the scene would give us food for thought, and make us poets for once. The Taj Mahal is another place worth venturing to. It is a living monument of romance. It would be tedious to narrate the many places sought after by tourists.

It would be silly indeed to mark out certain portions alone as holiday resorts. Different kinds of temperaments would choose different conditions. In general, quietness and seclusion appeal to the majority.

In Ceylon the "big guns" and the educated visit Nawara Eliya, Bandarawela, and the Badulla hills. Here, it is said, that there is continual rainfall which produces an English atmosphere. Many Europeans spend a part of their stay in Ceylon at

Nawara Eliya. Nawara Eliya is situated in such a position that it seems to be the splendour and dignity of Ceylon. Peduratalagala in the centre of this famous holiday resort shines in all its glory, as early as fine in the morning. Of course chance and time will not permit the Jaffna man to leave the Northern Province to the Central Province without considerable inconvenience. The Keerimalai tank with its luxurious waters compensates for the loss of mountain air. Kankesanthurai, a short distance away from Keerimalai, is a famous resort for consumptives. Our Peninsula is famous for the breeze which gives us health and strength.

In this world, all crave for variety, and I am no exception to it. I am tired of breathing the cool sea-breeze; now I wish to spend my time on the secluded mountains in the hilly districts. There at whatever direction, one may look, nature's beauty excels all the splendours of the city; and for a while we are forced to think and praise the Maker. [I hope the witer's wish would be realised *Ed.*]

Science Undergrads Corner

By "SHUN"

1. A Khirgiz tribe of the Jaffna College plains (better known as the Science Undergrads) are suffering from want of a permanent home which may also eliminate several unhappy incidents. A female undergrad was in difficulties with her dress entangled in her perch. H. M. Pillayar promptly rendered First aid.

2. An undergrad with Black goggles of a curious nature was sorely troubled by the constant kind attention of a be-spectacled Professor. He was occasionally disturbed from peaceful slumbers which he thought would

be well concealed behind his black goggles, by the attention of the Professor in his usual rounds. He seriously considers the possibility of changing over to moderate and cool Tropical Botany from the aching Mathematics too tough for a man of his calibre. Will any undergrad (who has fellow feeling!) please go to his aid.

3. Another Professor of Mathematics who invariably feels overworked after his lectures and requires the assistance of some-one to remove chalk-marks from the board insisted that

one should be appointed permanently to perform that office. There was a flutter among undergrads as to who should be put forward. They ardently supported Black Goggles who displayed reluctance though inwardly quite pleased at the high prospects ahead and set to build castles in the air. A third professor appeared on the scene and like a bolt from the blue appointed H. M. Pillayar to the office. Black Goggles peered deep at the professor through his smoky glasses. His hopes of handsome pecuniary remuneration vanished into thin air. Our congrats to Pillayar and condolences to Black Goggles.

4. A certain frisky undergrad whos

delights in causing the female undergrad to smile softly values his dignity in terms of his refusal to remove chalk-marks for a tired professor. He was advised to divert his interest from trying to defy Professors to the literary field. The professor showed remarkable patience and carried the day. Well done, Professor!!

5. Persons desirous of hearing the best Nathaswara music at week-ends please book early with the new Indian form—Messrs Thavil and Co., Room No 2, Inter Hostel, Jaffna College. [Despite his rare appearances in the Library, "Shun" has expressed himself freely—*Ed.*]

Who is Who of the First Foot Ball Team.

By

THE SPORTS EDITOR.

Sivasubramaniam—a veteran of the team popularly and affectionately known as "Kottakads" (Corrupted form of Kottaikaddu) is our goalie. His style of receiving the ball is superb but sometimes this style is overdone. Even if he misses the ball he does not much care as long as the style is perfect. When the ball goes over he goes under and vice versa. He literally rises to the occasion in the presence of the opposite sex. His merits should not be overlooked. He is never discouraged by others' criticisms. Criticisms make him a better player.

James Rasanayagam—a raw, young, long legged wight, runs like an ostrich. Being a student of applied maths he kicks the ball at an angle of 45 degrees, because he knows that the maximum range of the projectile can thus be obtained. He takes a dual part in the team, namely, full back and goalie.

Kurien—an experienced player, too heavy for his height, hails from a family of foot ballers; has a keen eye on his oponent. He is our left full back on whom we can rely for the defence.

Thuraiatnam—hails from Achevaly, a land of mathematicians,—to which select band he does not belong—but not foot ballers, is a budding foot baller and does sometimes good work, from the position of right half, and sometimes heads the oponent's head mistaking it for a ball, and thereby injures his own nose.

Sivasubramaniam—the captain of the team, popularly known as "Suppu" (should not be mistaken with our Tuck shop caretaker), playing in the position of centre half, hails from the "Theevu" an island of famous foot ballers, and is the back bone of the team. He maintains the reputation of his predecessors. He knows how and where the ball should

be sent. He is determined to lead his team to a victorious season. In the eyes of the public (myself included) he is the only one who plays a captain's game—of all this season on the field.

Nalliah—a veteran of the team; plays a neat game and a careful one too. He contributes much to the defence, playing in the position of left half. He never allows his opponents to cross him (the line of defence) but always advances. He too hails from the same place as the captain and this fact accounts for his superb performances. Though wounded, in the match against Jaffna Hindu, he played a very good game. His absence was very much felt in the match against Central.

Selvanandam—a raw, right extreme is quick, centres the ball accurately, sometimes when he misses he blames his legs for it.

John—the right in started very badly but now there is a marked improvement.

Pathmajoyam—our stunted centre forward very affectionately known as "Palani" has perfect ball-control. Being a natural science student, he has a scientific method of passing the ball, but his kicks are very feeble. He must put in some more force into his kicks.

Nesarajah—the vice captain, plays in the position of left in, hails from a family of foot ballers, and has

a tact in dodging his opponent.

Thuraiarajah—our left extreme is very quick. He is afraid to proceed towards the opponents, goal because of the fear of being marked off side.

The team as a whole is as good as it should be. Very few kicks pierce the defence line. The forward line requires more combination, and understanding. One thing that requires our admiration, is the spirit, with which any game is played by any team from Jaffna College.

I should not fail to mention the unofficial players. They are sub-Inspector Visu and Sinna Annai, who are both auxiliary linesmen, do the instructing, when the game is on [to deaf ears of course] I wish more would join their gang. Even the selfselected assistant coach San from the Varsity of whose possessions and personality many of a lady is jealous, volunteers to advice players with the inevitable result. He is thinking of striking because the Physical Director refused to recognise his services.

Finally our cheers to the Coach, Mr. R. S. B. Beadle, who puts in all his free time in coaching the team, which plays a good spirited game.

MATCHES PLAYED	RESULTS	GOALS
vs. Central College	Draw	2 to 2
vs. Jaffna Hindu	Draw	1 to 1
(friendly match)		
vs. S. Patricks College	Lost	1 to 3
vs. Manipal Hindu	Won	3 to 0
vs. Victoria	Draw	1 to 1
vs. Parameshvara	Won	4 to 1

To Memorize

(S. DHARMARAJAH)

Memory is the power of retaining or reproducing mental or sensory impressions. In school and in life a student is always called upon to remember something—a poem, a date in history, an explanation to a problem, a telephone number or street address, etc. A person's success in school or in life depends to a very great extent upon his ability to remember. It is useless for a student

to learn many things, if he fails to remember them.

If a student wants to memorize a poem, he should first study the poem carefully. He should first understand what each line, each phrase, each word means before he begins to memorize. A student could probably repeat the sentence after a little concentration on the words, but what would it mean to him and how long would

the thought stay with him? For instance a student will find it difficult to remember the spelling of such words as Rajakariya and Photo synthesis if he does not thoroughly understand the words. If, however, he stops when he comes across such words as these and studies he will get a stronger impression.

Robert W. Frederick says that we have three kinds of memory. First the *Desultory Memory*, which means remembering disconnected facts, such as names, places, dates, streets, etc. Some people have a special gift in remembering these disconnected facts. Secondly the *general memory* which means remembering general ideas or information we have heard or seen or which we have read in newspapers and books. Thirdly, Mr. R. W. Frederick talks about the *Verbatim memory*. This means remembering rules, laws, songs and poems, which have been memorized word for word. The last two kinds of memory are more important than the first and are used more in schools and Colleges.

We remember many facts that we have learnt without any conscious effort on our part. As facts are imprinted in this manner, it is wise that the first impressions of these facts be correct. It is much more difficult to unlearn a bad habit than

it is to learn a good one. Similarly it is easier to remember 1588 as the year when the Spanish Armada first sailed against England, than to learn the date as 1568 and then have to correct the error at another time. Be sure of your facts before you impress them on your memory.

Remember only the essential points. Students who intend to clutter up their minds with heaps of unimportant details will lose important points which should be remembered. In the effort to remember all the non-essentials which were committed to memory, clear thinking about the essentials will be hampered. Then retain ideas and not simply words. In literary associations and in other meetings many students memorize selected passages or poems and then they deliver them without a pause or a stop. If such a student forgets a word or a line, then the whole text will be gone and if no one prompts him with the next word, he will not know what to say. Therefore do not make your minds merely a jungle of words. The best way to remember is to picture in your minds what you have read. Constant use of words too will help us to remember. For instance, now-a-days, even the illiterate people know these words-Military, Rice control, air-raid, because of their constant use in every day talk.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்வாரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 8

சபாநா ஒரு ஐப்பசி மீன் உக வ திங்கட்கிழமை

இல. 4

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

மழை வந்துவிட்டது!

இதுவரை கவனிப்பாரின்றிக் கிடந்த குடைகளும், கால்க் கட்டைகளும் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றெழுந்தி விட்டன. ஏனென்றால் மழைகாலத்தில் பயிர்கள் மட்டும் தான் செழிப்பவைய வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடுதான் கிடைப்பாதின. அதிலும் இந்த யுத்தகாலத்தில் புதிய குடைகள் வாங்குவதற்கிட, மழையில் நனைந்து அதனால் வரும் விவர திக்கு வைத்தியம் செய்யும் பணம் மிகவும் குறைவாகவேயிருக்கும். காலை 7 மணி முதல் 10 வரை மழை பெய்ய வேண்டுமென்பது தான் மாணவருடைய பிரார்த்தனை ஆனால் இதுவரை இந்தவகையில் வருணபகவான் அவர்களுக்குக் கருணை புரிந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதற்கு மாறாகக் காலை 5 மணிவரை கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு படுப்பதற்குத்தான் வழி ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

காற்பந்தும் வாப்பந்தும்.

காற்பந்தப்போட்டி ஆரம்பமாகிவிட்டது. எவர் வாயில் பார்த்தாலும் இதே பேச்சாகத் தானிருக்கிறது. கல்லூரியில் எந்தப் பகுதியிற்போய் ஒளித்தாலும் இதிலிருந்து தப்புவது அரிது. காலை 5 மணிக்கு கடக்கும் கிணையாட்டிற்குக் காலை 5 மணிக்குக் உடுப்புப்போட்டுக் கொள்ள ஆரம்பித்தவிட்டார்கள். இன்னும் என்னதான் சொல்லவேண்டும். இந்தமுறை கட்டாயம் வெற்றியடைவதாக நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது வீரர்கள் ஆனால் இது வாய்ப்பு

தாமட்டும் தின்றவிட்டாமல் உண்மையில் வெற்றி கிடைக்குமென்று நம்புகிறோம்.

நூல் நிலையக் கட்டுப்பாடு.

மாணவர் ஓய்வாசிரியருக்கும் கோக் களில் ஒருநிதமான கட்டுப்பாடுகின்றி நமது நூல்களையத்திற்குள் சென்று தங்கள் காலத்தைப் பிரயோசனமான முறையில் கழித்த காலம் மலையேறியிட்டது. இதற்குக் காரணம் நமது மாணவர்களில் ஒரு சிலரின் நடத்தையென்பது வருத்தத்தக்க விஷயமாகும். அதாவது ஓய்வாசிரியருக்கும் கோக்களில் சிலர் கல்லூரிக்கு வெளியே சென்று கிணையாழுது போக்கு கின்றார்கள். இதை உத்தேசித்து வருப்பில் வேலையில்லாமலிருக்கும் கோக்களில் மாணவ மாணவிகளெல்லாரும் ஒரு இடத்தில் கூடி அங்கு மேற்பாணவை செய்பவரிடம் சிட்டுப்பெற்றுக் கொண்டு நூல்களையத்திற்குப் போகவேண்டும். ஆரம்பத்தில் இம்முறை மிகவும் காலவிரயத்தை உண்டாக்கியதானாலும் தற்போது கல்ல முறையாக நடத்துவருகிறது. ஆனால் நூல்களையத்தில் அதிகமாக வேலை செய்ப வேண்டிய மேல்வகுப்பு மாணவருக்கு தற்போது கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை விடச் சற்று அதிகமான சலுகை காட்ட வேண்டியதவசியமாகும்.

உணவு அளங்கம்.

இந்த அளங்கத்தில் சீர்குத்தம் உண்டாகுமென்று அதிகாரிகளை எதிர்பார்த்திருந்த மாணவர்கள் ஏமாற்றத்தால் அடைந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தான்

ளாகவே உணவு விஷயத்தில் சித்ததை எடுத்த ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். தங்கள் தங்கள் அரிசியைக் கொண்டு அருகமான பேர் உணவுக்கஷ்டத்தை நிவர்த்திக்க முயல்வதாகத் தெரிகிறது. வேறு சிலர் இறைச்சி, முட்டை போன்ற கறி வகைகளுக்கும் விசேஷ ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

கல்லூரிச் சிற்றுண்டிச்சாலைப் பிள்ளைகளுக்கடியைக் குறைப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்திருக்கின்றன. ஆனால் உணவுப் பதார்த்தங்களிலே ஒருகூட மாறுதல்களையுள் காணோம். விலைகளில் தான் மாறுதல்கள் தராளமாக நடக்கின்றது. இன்றைக்கு 3 சதமாகிருக்கும் பல்காரம் நாளைக்கு 4 சதமாகவும் அடுத்தவர் 5 சதமாகவும் மாறிவருகிறது. இதைப் பற்றி மாணவர்களுக்கு ஒருவிதமான அறிவித்தலும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. எல்லாவித மாறுதல்களும் அதிகாரிகளுக்குமட்டும் தான் தெரியும். இதன் விளைவாக மாணவர்களின் தங்கள் கணக்கைக் கூட்டிப்பார்த்தும் மாணவர்கள் பிடிபட்ட ஆச்சரியப்படுத்தக்க தொகைகளைத் தான் தாண்கிறார்கள். மாணவருக்காக நடத்தப்படும் இந்தச் சிற்றுண்டிச்

சாலை விஷயங்களில் விலை மாறுதல்களை மட்டுமாவது அதிகாரிகள் "மிஸ்டீட்டரி" இரகசியமாக வைக்காமல் மாணவர்களுக்கு அறிவிப்பார்களாக.

வங்காளத்தில் உணவுப் பஞ்சம்

இன்று வங்காளத்தில் தாண்டவ மாடம் கொடிய உணவுப் பஞ்சத்தின் விளைவாக அங்காட்டில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இறந்துவிட்டார்கள். ஒருநாளில் தூற்றுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் உயிரிழந்துள்ளார்கள். இப்பஞ்சத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக இந்திய அரசாங்கத்தார், தங்களாலியன்ற முயற்சி செய்து வருகின்றார்கள். இலங்கையிலும் இப்பஞ்ச நிவாரண சிதியொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மது கல்லூரியில் சென்றவாரம் மாணவர் தேசிய இயக்கத்தின் (Student-National Council) ஆதரவில் இந்திக்காகப் பணத்தொட்டினார்கள். மாணவரும் ஆசிரியர்களும் ஒருபா 200க்கு மேல் உதவி செய்திருக்கிறார்கள். கல்லூரி கிடுகிலில் வசிக்கும் மாணவ மாணவிகள் ஒருநேரே பட்டினி கிடந்து அதனால் வரும் பணத்தை வங்காளப்பஞ்ச நிவர்த்திற்காக உதவியிருக்கிறார்கள்.

தேவியின் தீபாவளி

“ஆன”

ஃபிபசி மாதம் மழைகாலம், வீடிந்து விட்டது. குளிர்ச்சியான காலைவேளை காற்றுச் சிலு சிலுவென்றடிக்கிறது. கோழிகள் கூவுகின்றன. குருகிகள் பாடுகின்றன. கோயில்களில் தீபாவளிப் பூசைக்கு மணிகேட்கிறது. மரங்கள் தீபாவளித் தீபமென்று களிப்புறுவதுபோல் இவ்வுமங்கும் இனிமையான நகத்துடன் அசைகின்றன. எவ்வு பார்த்தாலும் ஒரே களிப்பு பொதுவாக அக்காலை வேலை வர்ணிக்க இயலாதபடி அங்குளவு ரமணிய மாயிருந்தது.

ஆன்று ஆறுமணிக்கு தேவி தன் படுக்கையை விட்டுச் சட்டென எழுந்

தான். ஒருவிதமான புத்துணர்ச்சி அவள் உள்ளத்தில் ததும்பியது வீடு வாசலைப் பெருக்கி, சாணக்கத்தால் மெழுகிக்கொல்லிவிட்டான். பின் என் எண்ணெய்யைத் தேய்த்துக்கொண்டு முழுதினம், புத்தாடையை எடுத்து உடுத்தினான். தனது தேய்வத்தைச் சிறிதுநேரம் வணங்கிவிட்டு, ஸ்நானம் செய்து வந்து கிற்றும் தன் தாய்க்கும் தந்தைக்கும் காப்பியையும் பலகாரங்களையும் பரிவுடன் பரிமாறினான். தாயும் தகப்பனும் பலகாரம் சாப்பிட்டவுடன் தங்கள் பந்து மித்திரரைக் கண்டு சந்திரவும் கொண்டுவந்ததற்காக வெளியே போயினர். ஏன்? தீபாவளித்

தினமல்லவா! தன் வேலைகள் முடிந்தவுடனே, தேயி சட்டென வெளியே போனான். போய்த் தன் வீட்டினருகில் இருக்கும் ஏழைப் பிள்ளைகளைத் தன் வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். இவர்களைத் திண்ணையில் பாய்விசித்து வரிசையாய் உட்காரவைத்துவிட்டு, உள்ளேபோய்ப் பலகாங்களைக் கொணர்ந்து இப்பிள்ளைகளுக்கு அன்புடன் பரிமாறித் தானும் அவர்களுடனிருந்து உண்டான். ஏழைத் குழந்தைகள் சந்தோஷத்துடன் பலகாங்களைச் சாப்பிட்டனர், சாப்பாடு முடிந்ததும் தேயி உள்ளேபோய் ஒவ்வொருவருக்கும் சிறிய சிறிய உபகாங்களைச் எடுத்து வந்து கொடுத்தார் சந்தோஷத்துடன் அப்பிள்ளைகளைத் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்கொண்டுவந்தான். பிள்ளைகள் சந்தோஷத்துடன் கூத்தாடிக்கொண்டு தங்கள் வீடுகளை விட்டு இவ்வளவு குதுகலத்துடன் கொண்டாடப்படும், தீபாவளிப் பண்டிகையின் சரித்திரத்தைத் தேயி உங்களுக்குக் கூறுகிறான். கெளுங்கள்.

பள்ளாண்டிகட்கு முன்னே கிருஷ்ண பசுவான் இப்பூவுலகில் இருந்த நாட்களில் பிராக்டியோ-திட்புரம் எனும் நகரில் நாகாசான் எனும் ஓர் அரசன் அரசுபுரிந்து வந்தான் இவன் பிரமாவிடம் அனேக வாங்களைப் பெற்று மானிடருக்கு அனேக கொடுமைகளை இழைத்து வந்தான். அக்காலத்தில் மக்களெல்லாம் துக்கத்தில் முழுகியிருந்தனர். இதைக் கண்ணுற்ற கண்ணன், சத்தியபாலமயுடன் சதாங்க செனைகள் புடைசூழப் போர்க்கொல்கொண்டு நாகாசானைப் போருக் கழைத்தான். அவ்வார்களும்

நால்வகைச் செனையுடன் கண்ணனை எதிர்த்தான். கடுமீபைர் நடந்தது. கண்ணன் கைகோரும்படி அவ்வாக்கன் செய்தான். ஆனால் மறுகணமே கண்ணபிரான் சுதரிசனம் எனும் தமது சக்கராயுதத்தை வீசித்து நாகாசானை மண்ணில் விழ்த்தினார். தரையில் விழுந்த நாகாசான் நல்லியு பெற்றது. விழித்துக் கண்ணனை கோக்கி, தான் செய்த பல குற்றங்களைப் பொறுத்தருளுமாயும் தன்பெயர் இவ்வுலகில் அழிபாதிருக்க ஒரு வரம் தரும்படியும் கேட்டான். அதற்குக் கண்ணன் சந்தோஷத்தோடு “உன் குற்றங்களை நான் மன்னித்தாகிட்டேன். உன் பெயர் இவ்வுலகில் நிலைபெறச் செய்வோம். அஃதெவ்வாறெனில், நீ சக்கரம் பண்ணப்பட்ட இக்காலில் (இப்பசி மாதம் கிருஷ்ண பனம் திரயோதசி இரவின் விடியலாதிப சதுர்த்த சித்திதியில்) மக்கள் தங்கள் துன்பங்கள் நீங்கிற்றென்று சந்தோஷத்துடன் எள்ளெண்ணெய் இட்டு முழுதி, வீடுகளை மெழுகிக் கோலமிட்டு, இல்லங்களின் உள்ளும் புறமும் ஒளிர விளக்குகள் ஏற்றி, பலகா வகைசெய்துண்டு, புத்தடை உடுத்தித் தங்கள் தங்கள் பந்தமித்திரரைத் தரிசித்து சந்தேதாஷம் கொண்டாடுவர். இதுவே உன் பெயர் அழியாத ஒருபெரிய பண்டிகையாகும்” என்றார் பின் கண்ணபிரான் நாகாசானுக்குப் பாம்பதத்தை அளித்தார். அவறுதொட்டு இன்றுவரை தமிழர்களால் (சைவசமயத்தினரால்) இது ஓர் பெரிய பண்டிகையாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. வீடுகளில் தீபங்கள் ஏற்றி வைப்பதால் இப்பண்டிகை தீபாவளி எனப் பெயர் பெற்றது”

‘நவ நாகரீகம்’

By Co-ed “M. S”

என்னே இப்பாசாத பூமியின்கண் வாழும் மக்களின் எண்ணம்! ‘மாயப் பிரபஞ்சம்’ என்பது மிகவும் உண்மை என்று

தெற்றெனைத் தெளிவுறுகின்றதே! மானிடர்கள் ஒரு காலத்தில் குரங்குகளாயிருந்தார்களென்றும், பின்பு அக்குரங்கினரு

வம் சிறிது சிறிதாக மாறிக்கொண்டிருக்கிற நிலைமையில் மானிட ரூபத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள் என்றும் பெரியோர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அக்குறியிலுள்ள எண்ணத்தான் இப்பொழுது நமது தமிழ் நாட்டிலுள்ள மானிடர்களுக்குப் பிடிபட்டிருக்கிறதுபோல் காண்கின்றது. ஏனெனில் மனிதர்கள் எதைச் செய்கிறார்களோ அதையே குறியிலும் செய்வதுபோல, மானிடர்களும் பிறருடைய பழக்க வழக்கங்களைக் கையாண்டு வருகிறார்கள்.

மேல்காட்டாரின் பழக்க வழக்கங்களை எல்லாம் கிழத்தேச மக்களுக்கு ஏற்ற நிலையென்று தெளிவாக அறிந்தும் அதைக் கவனிப்பாரில்லைபென்றே தேரன் முகிறது.

நமது தேசம் ஒரு புனிதநாடென்றும், மிகவும் கீர்த்தியும் புகழும் பெற்ற தேசமென்றும் பெயர் பெற்றிருக்கும் காரணத்தை கோக்குமிடத்து என்ன தோன்றுகிறதென்று சற்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள். புண்ணியபுறங்களும், வீர அரசர்களும், ராஜபுத்திரப் பெண்டிரும், கல்வியில் உயர்ந்த பதவியை யடைந்தாரும் மிகுந்ததிலுல்லவா நம் தேசம் புனித நாடென்று பெயர்பெற்று வரவரலும் புகழப்பட்டு வருகின்றது. அப்படி நம் தமிழ்நாட்டில் வசித்தவந்த வீரர்களும், பெரியோர்களும், பெண்மணிகளும் எதனால் கீர்த்தியும் புகழும் பெற்றார்கள்? காலில் சப்பாத்த மாட்டிக்கொண்டு நடந்ததினாலா, அல்லது தலையில் தொப்பி வைத்துக்கொண்டிருந்ததினாலா, அல்லது முக்குக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டதினாலா அல்லது ஆடம்பரவாழ்க்கை நடத்தியதாலா? எதனாலென்பதை ஆராய்ந்து பாருங்கள். இவைகளினால் அவர்கள் கீர்த்திபெறவில்லை பென்றும், படிப்பினாலும், வீரத்தினாலும், ஆடம்பரவாழ்க்கையினால்தான் நடக்கின்றது என்று அறியுங்கள்? அவர்களால் தானே நமக்கும் புகழ் கிடைத்திருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட புகழ்மையுள், கீர்த்தியையும் நமக்குச் சம்பாதித்ததற்குத் துரு

தும் நமது முன்னோர்களின் வாழ்க்கையை வெறுத்து மேலுட்டாரின் பழக்க வழக்கங்களைக் கையாண்டு வரும் புத்திரர்களின் எண்ணத்தான் என்னவென்று அறிவதற்கிடமின்றி இருக்கிறது.

கல்வியற்ற சிறந்த கம்பரும், ஒட்டக் கூத்தரும், வீரத்திற சிறந்த ராஜபுத்திரர்களும் பதிவிரதா தருமத்தில் சிறந்த வீரப்பெண்மணிகளாகிய சந்திரமதி சாஸித்திரி முதலியோரும் இன்னும் மந்தவர்களும் நடத்திவந்த எளிய வாழ்க்கைக்குத் தான் மதிப்பு. அந்த மதிப்பினால் கீர்த்தியடைந்த தமிழ் நாட்டில் பிறந்த நாம் ஏன் அந்தப் பெரியோர்களின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றி நடக்கக் கூடாது? அவர்களுடைய வாழ்க்கையை கோக்குமிடத்து மிகவும் எளிமைமாய்ந்தும், யாதாவதொரு ஆடம்பரச் செலவையின்றியும், அமைந்திருந்தது. தங்களுடைய தேவைக்கான துணிமணிகளையும் ஆகாரத்தையும் மிகுந்த குறைந்த செலவில் செய்து இன்பமாகக் காலம் கழித்து வந்த முன்னோர்களின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றி நடப்போமானால் நாமும் உன்னத நிலையைடைவது உறுதி.

மேலும் மேலுட்டார் கையாளும் பழக்கவழக்கங்கள் அவர்களுடைய நாட்டின தன்மைக்கற்றதென நாம் அறிந்து கொள்ளாமல் அவ்வழக்கத்தையே நாமும் கைக்கொள்வது சரியன்று. தமிழர் இவர்களுடைய பழக்கங்களைக் கைக்கொள்வது மிகவும் பெருமையென்று நினைக்கிறார்கள் - இது மிகவும் தவறு. முக்கியமாக இங்கிலாந்து தேசம் மிகவும் குளிராயிருக்கிறபடியால் அதற்கேற்ற உரிப்புகள் அணிதிறார்கள். அது போலவே உஷ்ணப் பிரதேசத்தில்வாழும் தமிழ்மக்களும் செய்துவருவதென்றால் அது சிஸக்கியமானதா என்று சீக்கிர சந்தேகதரிக்க வேண்டுமாய் போகின்றது.

ஆகவே நமது முன்னோர்கள் வாழ்ந்து வந்த வாழ்க்கையைப் பின்பற்றிச் சொற்ப செலவில் காலத்தைக்கழித்தவர்கள் தேசம் உன்னத நிலைக்கு வரமுடியும்.

சாதி வேற்றுமை

R. இரத்தினசெங்கம், (H. S. C.)

சாதியாண்டொழிய வேறில்லைச் சாற்றும்
கால்

“தேவமுலா நெறிமுறையில்—மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிசூலத்
தோர்

பட்டாங்கிலுள்ளபடி” என்று முதியோர்
கூறியிருந்தும் நம் நாட்டவர் இன்னும்
இவ் விபரீத கொள்கையைக் கையாளுகின்
றனர்,

நம்முன் சிலரைக் கீழ்சாதிபரென்
றும் மற்றும் சிலரை மேல்சாதிபரென்றும்
கருதுகின்றனர். இக் கொள்கையின் உண்
மையைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

சகல மனிதரையும் இறைவன் இவ்
வுலகிற் படைத்தான், சகல மனிதரும்
சகோதரர்கள். உலகத்து மனிதர்களுள்
லேரும் ஒரே சாதி. எல்லா மனிதரும்
ஒரே வகுப்பு. இறைவன் நம்மிடத்து
ஒருகிதமான வேற்றுமையுமின்றிப்
படைத்தான். ஆனதால் இவ்வுலகில் சில
நாட்களுக்கு மட்டுமேயிருக்கும் நாம்
என் ஒருவர்க்கொருவர் வேற்றுமை காட்ட
வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் சபேச்சை
பெற்றிருக்க கிரும்புவது இயற்கை.
சபேச்சையென்பது யாது? பிறருக்குத்
திக்கில்லாமல் அவனவன் தன் இஷ்ட

மானதெல்லாம் செய்யலாம் என்பதே
சபேச்சை என்று ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர்
சொல்லுகிறார். சாதிவேற்றுமை மிகுதியா
கக் கீழ்த்தகுத்தவர்களையே பாராட்டப்
படுகின்றது.

மேல்நாட்டார் இதில் முன்னேறி
கிட்டனர். இதுவே அவர்கள் ஒற்றுமைக்
கும் சுதந்திரத்திற்கும் காரணம்.

நாம் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு கிரும்
பினால் சாதிவேற்றுமையை முதன்முதல்
நீக்கவேண்டும். இத்துறையில் மகாத்மா
காந்தியடிகள் பலமுயற்சிகள் செய்கிறார்.
இந்தியா சுதந்திரம் பெறுதிறுப்பதற்கு
ஒரு காரணம் ஒற்றுமையின்மையே. சாதி
வேற்றுமை யிருக்கும்வரை ஒற்றுமைபெற
முடியாது.

இக்கொள்கையை எதிர்த்துப் பலர்
பல போதனைகள் செய்கின்றனர். இப்போ
தனைகள் எல்லாம் சாதனைகளாகுமானால்
நாம் அடையும் நிலை போற்றத்தக்கதாகும்
“சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணம் செய்தல்” என்று
திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கின்றார்.

மகாத்மா அடிகளைப்போல் சாதனை
யில் செய்யக்கூடியவர் சிலர் நம்முன்
தோன்றுவாராகில் நாம் சந்தேகமின்றி
மேல்நிலையை அடைவோம்.

நான் கண்டதும் கேட்டதும்

“கிளி”

கமது கல்லூரியில் இயற்கைச் சரித்
திரச் சங்கமொன்று (Natural history
Society) ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கல்லூரியிலுள்ள ஏனைய சங்கங்
களைப் போல் இதற்கும் இயற்கையான
மாணம் (Natural death) ஏற்படாம
லிருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

மாணவரிடையே சமதர்மக்கொள்கை
பாவுகிறது.

சரிதான், மாணவர் கிரிதியில் சவுக்
காரம், பவுடர், சீப்பு வைத்திருப்ப
வர்கள்பாடு திட்டாட்டந்தான்.

கால் பந்து கிளையாட்டுக் காலம்
ஆரம்பித்துகிட்டது.

கேற்று என்னுடைய கால் சட்டையிலு
ள்ளபொத்தான்கள் மாயாமல் மறைந்ததன்
காரணம் இப்போதுதான் கிளக்குகிறது.

சுப்பு வேரட்டலில் இரண்டு பெண்
கள் நுழைந்துவிட்டார்கள்.

அப்படியானால் பெண்கள் விடுதியில்
உணவுப் பஞ்சமில்லையென்பது பெயர்
தான்.

காலையில் சுப்பு பவானில் தான்
அருந்தியது தேவீரா அல்லது கோப்பிபா
அல்லது வெவ்வேரே என்று கித்தியாசம்
தெரியவில்லை என்கிறார் ஒரு சந்தேகப்
பேர்வழி.

அதெப்படியானாலென்ன நீர் கொடுத்த
தது பணம் தானென்பதில் சந்தேகமில்லை
யல்லவா? *

“கற்கண்டு விஷயமாக இரண்டு மாணவ
ரிடையே சிறிய சண்டையொன்று ஏற்பட்
டது.”

இனிமையான ஒரு விஷயத்தில்
இவர்களிடையே கசப்பு ஏற்பட்டது ஆச்
சரியாகத்தான் இருக்கிறது.

ஸ்ரீராம் அறைமில் நீர் செரியும்
கருவிகள் (Showers) உடைக்கப்பட்டு
விட்டன.

உடைத்தவர்கள் முன்பேயாசனை
யுள்ளவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.
வன் மழைகாலத்தான் வந்துகிட்டே
தாராளமாக நீரைச் செரிவதற்கு.

மழைகாலம் வந்துகிட்டதற்கு அறி
குறியென்ன?

இன்றோடு எனது முன்றுவது
சோடிச் செருப்புக்கட்டையைக் காண
வில்லை. இதைவிட வேறு என்ன அறிகுறி
வேண்டுமென்கிறார் ஒரு மாத்தளை வாசி.

தன்மையும் தீமையும்

“மலர்”

கட்டுமடைய மனமானது தன்மை
விதைத்தால் தன்மையும், தீமை விதைத்
தால் தீமையும் கிளையும் நிலமாயிருக்
கின்றது. பெரியோர்கள் தங்கா மனமா
கிய நிலத்தை மிகவும் பண்படுத்தி, அந்
னுள்ள வஞ்சகமாகியவற்றைக் களைத்து
அகற்றி, அன்பு என்னும் பாததியைக்
கொலி, மெய் என்னும் எருவைவரிட்டு,
பக்தி என்னும் ஒப்பற்ற விதைையைத்
தெளித்து, ஆர்வம் என்னும் நீரைப்
பாய்ச்சி, சாந்தம் என்னும் வெலியிட்டு,
மீட்புலன்களாகிய பட்டி, மாடுகள் பிர
வேசியாதபடி தடுத்துப் பாதுகாப்பார்
கள் அப்போது அப்பக்தியாகிய விதை
யிலிருந்து ஞானம் என்னும் முளைதோ
ன்றி, கருணை என்னும் தளிர் உண்டா
கும். பிறகு, காமம், குரோதம் முதலிய
கிளைகள் தோன்றுந் தோறம்களைத் தெறிய,
அது செழித்து வளர்ந்து, காணினால்

கேட்கினால் கருகினால் களிதரும் ஆரா
வின்பக் களிதரும். இக்களியைப் பெரி
யோர்கள் உண்டு, சுகிதது இறுமாந்திருப்
பார்கள், சிறியோர் முயற்சியின்றியும்,
களை களையென்று நாள் கழித்தம்,
தங்கள் மனமாகிய நிலத்தை முற்றிலும்
பாழாக்கிக் காமக்காடு முடவிட்டு, மீட்பு
புல வேடர் வசப்படுத்தி, இச்சைபென்
னும் விதைவை விதைப்பார்கள், அத
னால் அதில் எங்கும் நான், எனது என்
னும் அகக்காரமமகாரங்களாகிய
விஷம் பொருந்திய மாங்கள் அடர்ந்து
முளைத்து வளர்ந்து, பொய்யாகிய கிளை
களை விட்டு, பாவமாகிய இலைகளைப் பா
ப்பி, கொடுமையென்னும் பூக்களைப்
பூத்து, துன்பமாகிய காய்களைக் காய்த்து,
மாணமாகிய பழத்தைத் தா, அதனை
உண்டு நாசில் விழ்த்து, தங்களுக்கும்,
பிறர்க்கும் பயன்படாமல் அழிவார்கள்.

சங்கீதமென்னும் பதமே தன் கருத்தை வெளியாகக் காட்டுகின்றது. அதை உச்சரிக்கும்பொழுது உண்டாகும் ஒசைகாதுக்கினிமையைக் கொடுக்கின்றது. செவிசூக்கு இன்பமாக விருப்பனவெல்லாம் சங்கீதமாகவே கருதப்படும். ஆனால் அநேகர் இதை இப்படி விளங்குகிறதில்லை.

சங்கீதம் மிருகங்களையும், மனிதரையும், தேவர்களையும் தன்வசப்படுத்தும் தேவர்கள் வசிக்ருமிடத்திற் கின்னரர்களும் அரம்பைமாதரும் மற்றுஞ் சங்கீதவல்லோரும் இருப்பதன் காரணம் அவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தையும் இனிமையையும் எப்பொழுதுமளிப்பதற்கே. சங்கீதத்தில் வல்லோரான இருவரைக் காதலிகளாக மாட்டி எப்பொழுதும் அவர்களின் இனிய ஒசையைக் கேட்கும் தேவர்களுமிருக்கிறார்கள். இதையறிந்தே தெய்வவணக்கத்திற்குத் தேவரங்கள் படிப்பார்கள். சங்கீதத்தின் சங்கீதஞ்சு சிறந்த ஓர் எடுத்துக்காட்டு பெரிய புராணத்திலிருக்கின்றது. ஆனாயாவது பக்ககளை மேய்க்கும்படி தம் புல்லாங்குழலை உண்கன பொழுது தேவர்களும் அதைக் கேட்டு மெய்மறந்து விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு வந்தார்கள். தேவர்களைத் தன்வயப்படுத்தத்தக்கது சங்கீதத்தினாலே சிறந்தது வெறென்றில்லை.

மக்களுக்குஞ் சங்கீதத்தில் ஓர் சுவர்ச்சியுண்டு. ஏன் சிறுவயது தொடங்கி நாங்கள் இதற்கு அடிமையாகவே விருக்கிறோம். நாய்மார் தங்கள் சிறுவராகித்திரைகொள்ள அல்லது அழாமலிருக்கப்பண்ண வேண்டுமென்றால் அதற்கேற்ற பாட்டுப்பாடுவார்கள். சிறுவர்கள் அதைக் கேட்டுத் தாலின் விருப்பத்திற்கு அமைகிறார்கள். ஒன்றுத் தெரியாத பிள்ளைகள் தானும் பாட்டினால் மயக்கப்படுவதென்றால் சங்கீதத்தில் ஓர் சக்தியுண்டல்லவா? வேதனையினுற் கஷ்டப்பட்டு வருக்தப் படுக்கையிலிருப்பவர்களுக்குப் பச்சத்திலிருந்து இனிமையான பாட்டுப்

பாடினால் அவர்கள் தங்களுக்குண்டாகும் போவை உணராதவர்களாய்ப் பாட்டிலேயே ஆமிழ்ந்தியிருப்பார்கள். இது பற்றியே புத்தக எதிரிலும் மற்றும் வைத்தியசாலைகளிலும் சங்கீதத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

தூமாரக்கமாய்ப் போகிறவர்கள் அதிகமாகப் பாட்டுப் படித்துக்கொண்டு போவார்கள். அப்படிச் செய்வதனால் தங்கள் பாகைக் கஷ்டம், தூரம் என பனவற்றை மறந்துவிடுவார்கள். காவடி டெடுப்பவர்களுடன் ஒரு கூட்டவாதியும் முழங்கிக் கொண்டிபோகும். இதுவும் அக்காவடி பெடுப்போருக்கு ஓர் இன்பத்தைக் கொடுப்பதற்கேயாகும். பெண்கள் தண்ணீர் மொள்ளப் போகும்போது அல்லது ஹிருகட்டிக் கொண்டுவரும் பொழுது பாட்டுக்கள் பாடுவார்கள். வண்டில் ஓட்டுவோரும் மாடுகள் களைப்படைவாண்மை பாட்டுக்கள் பாடுவார்கள்.

காடகங்களுக்கும், படக்காட்சிகட்கும், கூத்துகளுக்கும், அநேகர் போகிறார்கள். இப்படிப் போவதற்குக் காரணம் என்ன என்று யோசிப்போமாயுத் பின்னும் முந்தின தீர்மானத்திற்குத் தான் வருவாம். தங்கள் முழுவன் வேலையையும் முடித்துவிட்டுக் களைப்படைந்து மனச்சொர்வடைந்திருக்கும் பொழுது இப்படியான இடங்களுக்குப் போய்த் தங்களை ஆற்றிக்கொள்ளுவார்கள்.

ஆனால் சிலர் சங்கீதத்தை வளாவிடாது தடுக்கிறார்கள். தக்க தக்க கோத்திர தக்க தக்க பாட்டைப் படிக்க வேண்டும். இதைவிட இராகம் தாளம் முதலியன தவறாது பாட்டுக்களைப் படிக்கவேண்டும்.

இத்தகைய பெருஞ் சங்கீதத்தை வல்லோரும் பெறமுடியாது. இதைப்பெற விரும்புவோர் சிறுவயது தொடங்கித் தங்கள் குரலைப் பண்படுத்த வேண்டும். இப்படிச் சுவனமெடுத்துப் பழகுவோமானால் நாம் சங்கீதத்தின் மகிமையைப் பெற்று மகிழ்வோம்.

சந்தோஷம்

By "ரவினம்" (Inter Arts)

இவ்வுலகில், பலவற்றைக் கண்டு, கழித்த, நாம் சந்தோஷம் அடைகிறோம். சிலர் இயற்கையின் தோற்றத்தில் இன்பத்தை துக்கிறார்கள். ஒரு நிறத்தார், கடவுளின் அடிகளில் விழுந்து, பேரின் பத்தில் மூழ்கி, சந்தோஷிக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் மாயமான இன்பங்களில் ஈடுபட்டுச் சந்தோஷத்தைப் பெறுகிறார்கள். ஒரு காரியத்தில் ஒருவன் சித்தி அடைந்தானாகில், அவனுக்கு அது ஒரு பெரிய ஆனந்தம்.

இவ்வுலகம் ஒரு நாடகசாலை; நாமெல்லாம் அம்மேடையில் நடிக்கிறோம். ஒரு புறத்தில், சிலர் ஆடம்பரமாகச் சிரித்து, சந்தோஷிக்கிறார்கள். இன்னுமொரு புறத்தில், கந்தைத்தனி உடுத்தி, ஒரு கோச் சாப்பட்டுக்கு வழியில்லாமல் பலர் திரிசின்றனர். இதனின்றி நாங்கள் பணக்கார எப்போதும் சந்தோஷத்தைப் பெறுகிறார்கள், என்ற தப்பிப்பிராயம் கொள்ளக்கூடாது; ஏனெனில் பணக்காரனுடைய மனமே அல்லோல கல்லோலப் பட்டுத் திரியும். சன்னுடைய பணத்தைக் காப்பாற்றும் பொழுதோ, அன்றேல் செலவுகளும் தருணத்திலோ, அவன் மனம் கிரமதிபடையாக ஏதழகளை கூடிய சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். துக்கம் இருந்தபோதிலும், அது ஒரு பொருட்டென்று கவனியாது தங்கள் வேலைகளைச் சரியாகச் செய்கிறார்கள்.

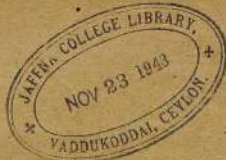
இந்த உலகில் நடந்து போனதைப் பற்றி வருந்தியும், இனிவருவதைப் பற்றி ஏங்கியும் யின்காலம் போக்கக்கூடாது. "கடந்த காரியங்கள் போய்த் தொலைபட்டும்" என்று நினைத்து இனிவருவதைப் பற்றி யோசித்து, நம் கடமைகளைச் செய்யத் தைண்டிக்க வேண்டும். ஒரு நண்பர், "உலகில் வாழ்வது புத்தியல்ல நாம் பிறக்கும்பொழுதே அழுதுகொண்டே பிறக்கிறோம், துன்பமும், துக்கமும் எங்களை மூழ்க அடிக்கும் என்று இம்முதல் அழகை அறிவுறுத்துகிறது. ஆதலால் வாழ்காள் ஒரு யின்காரனே" என்று சொல்லி முடிக்கிறார். எல்லோரையும்

தன்பம் பிடிக்கிறது. வாழ்வு ஒரு பெரும் போர். வெற்றியும் தோல்வியும் சகஜம். தோல்வி அல்லது வறமை வந்துற்ற காலத்தில், மனத்தையித்தைக் கைவிடாமல், உறுதியுடன் வெற்றிகொள்ளத் தைண்டிக்க வேண்டும். சந்தோஷத்துக்கு மனத்திருப்தி அவசியம். மனத்தையித்தைத் துடனும், மனத்திருப்தியுடனும், எக்காரியங்களையும் நாம் வென்று சந்தோஷ மடைவோம்.

மேலும் கடவுள் நமக்கு உதவிய அணிகலன்களாகிய கல்லெண்ணம், நன்னடத்தை, புன்னகை முதலிய அன்பெனும் அணிகளை, அசுத்திலும் முகத்திலும் நாம் சரித்துக்கொண்டால், எவ்வளவு அழகாயிருக்கும். அவற்றைக் கொள்வதற்குப் பணத்தைச் செலவழிக்க வேண்டிய நிலையே! அவை நமக்குப் பணத்தைச் சம்பாதித்துத்தரும். ஆதலால் உலக வாழ்வு பணத்திலும் பொருளிலும் நங்கியிருக்கவில்லை.

கனவுபோல் இருக்கும் இவ்வாழ்க்கையிலே முழு இன்பம் பெறமுடியாது. ஒரு அரசனுக்கும் முட்டுப்பாடு, துக்கமும் இருக்கின்றன. மிருகங்களும் பூச்சிகளும் உண்மையான பூண சந்தோஷத்தைப் பெறகின்றன. அவைகளின் கிருப்பங்களை கடவுள் பூர்த்தி செய்கின்றார். ஆனால் மனிதனோடு நினைத்த காரியம் என்னவற்றையும் செய்ய முடியாது. இதை உத்தேசித்து, இறைவன் நீதியற்றவன் என்று அபிப்பிராயம் கொள்ளக்கூடாது. படைத்தவன் நாங்கள் எப்படி நாடகத்தை நடிக்கிறோம் என்று கோதிக்கவே விட்டிருக்கிறான் போலும். ஆதலால், எங்களுக்குக் கொடுத்தவற்றைச் சரியான முறையில் பாசித்து, சந்தோஷத்தைப் பெறமுயலவேண்டும்.

ஆகவே எப்படிப்பட்ட துக்கம் வந்தாலும், பொருட்படுத்தாமல், எப்போதும் மலர்ந்த முகத்துடன் திரிந்து, எல்லோருடைய அன்பையும் ஆதரவையும் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

English Editorial Board

Editor:

T. M. Ponnaiyah

Associate Editors :

A. Ramaswamy

R. Manickavasagar

Literary Section :

S. Ramanaden

Sports Section:

C. S. Nagalingam

Co-eds. Section :-

Miss E. Niles

Miss R. S. Appadurai

Junior Section :-

S. Balaraman

E. R. Appadurai

Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor :

S. M. Kamaldeen

Associate Editor :

D. R. Ambalavanar

Literary Section :-

A. Kugarajah

T. Balasubramaniam

News Section :-

S. Maheson

Co-eds. Section :-

Miss M. Saraswathy

Miss S. Sanders

Junior Section :-

M. Sachchithananthan

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam, M. A.